

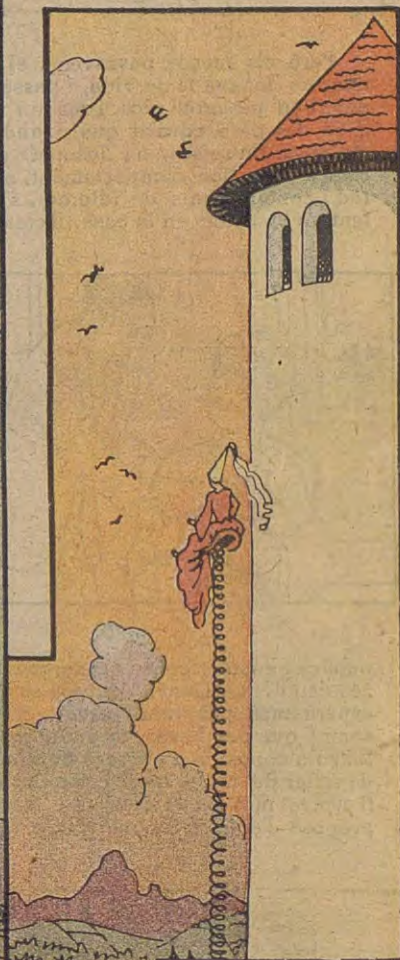
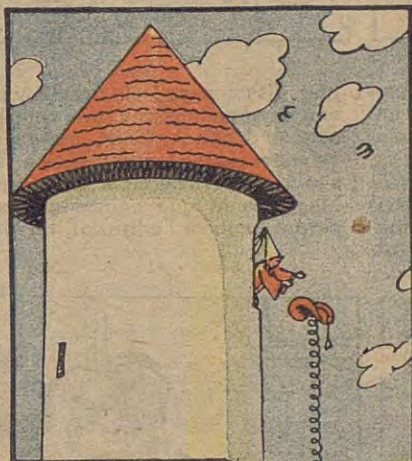
WPROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

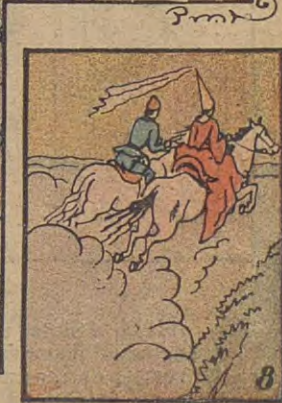
DAMISEL·LA LLIBERADA

Un molt dolent senyor feudal, per rancúnia a la família de la damisel·la Lliberada la féu robar i ancor al cim d'una torre

per tal que si morís a cops d'aire. Quan el patge preferit de Damisel·la ho sabé anà al peu de l'alterosa torre i allà es desesperà veient aquella presó tan inexpugnable. No obstant, no es desesperança del tot i passà dos dies rumiant i tre-

ballant intensament. El matí del terçjorn com pareixia tot animat al castell, amb dos cavalls ensellats. Arrambà a la torre el cavall de més que portava i tocà un ressort de la sella que ell mateix acabava d'apariar.

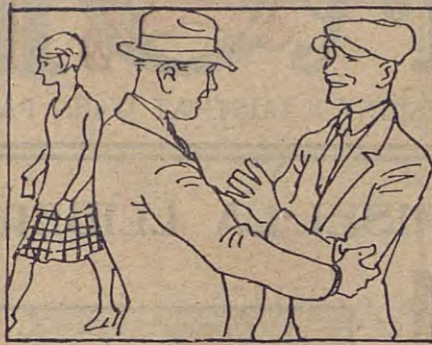
Com un coet, la sella es llençà a l'espai i anà a aturar-se ran de la finestra on damisel·la Lliberada esperava anguniosa. S'hi assegué i el seu pes mateix la féu baixar dolçament. En tocar sobre el cavall, sense ni comentaris empengueren una joiosa cavalcada que els allunyà per sempre d'aquell lloc de dolor.

La recompensa

Text d'en JOAQUIM FECI

(Continuació)

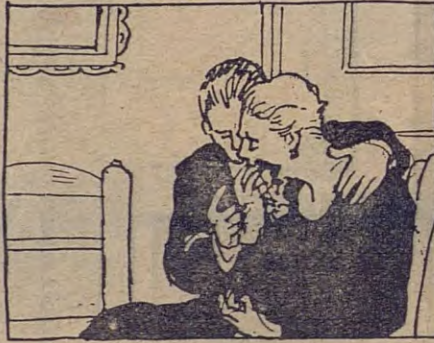
Dibuixos d'en MIRET

Però els mesos passaven i el senyor no donava fe de vida, i passà un any, i en passaren dos, i res no se'n sabé del pare covard que a andonà els seus. Entretant, en Josepet, gràcies al seu bon comportament, aptitud i coneixements de idiomes, s'anà fent un bon lloc en la casa. Tenia tot

just disset anys i es defensava ja un sou de setanta duros, una «porqueria» segons donya Antònia, que continuava venent joies i endeutant-se. En Josepet s'alegrava molt quan veia en Magí i sabia que aquest anava prosperant també a l'editorial. En Magí no

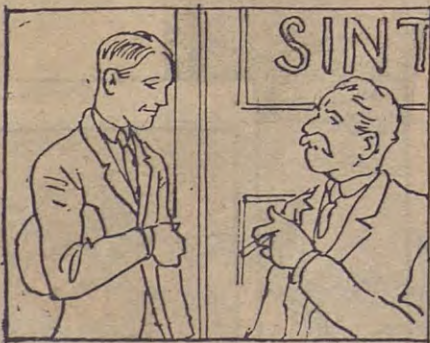
deixava mai de repetir: gràcies a tu Josepet, tot gràcies a tu... Sempre que tenien ocasió sortien junts i la seva companyonia mai dequeia. Vés per aquest temps que, per mitjà d'un consolat, arribà la nova de la mort del senyor Rocafort en una re-

pública sudamericana, sense que deixés cap llegat. Donya Antònia es desesperà més per veure esvaït el seu somni que per haver perdut el marit. Llavors començà a pensar que s'havia de refiar del fill, el qual cada dia s'afiançava més en la casa. En Josepet proposà d'anar a fer un viatge d'ex-

pansió comercial a Amèrica, i com que plantejà tan bé el plan, fou acceptat. En Josepet s'embarcà molt animat i donya Antònia s'eixeriví perquè en Josepet li digué que si tot anava bé, amb les comissions que podria treure començaria a guanyar quantitats respectables.

Les lletres acompanyades d'importants comandes que es començaren a rebre a la casa Sintès i C.^a, d'en Josepet, no podien ésser més optimistes. I a mida que anava transcorrent el temps, s'anava accentuant l'èxit d'en Josepet fins a convertir-se el seu, en un viatge triomfal.

A la casa Sintès no donaven l'abast i hagueren d'augmentar el personal. Llavors, per recomanació del propi Josepet, entrà a la casa en Magí, i quan arribà en Josepet de la seva magnífica tournée, recollí el fruit del seu treball, traduït en trenta mil pessetes. Donya Antònia no sabia el que

li passava perquè ja es veia altre cop enlairat a al seu món de frivolitat, però en Josepet li feia reflexionar que s'havia de tenir prudència i no gastar més del necessari per no comprometre una situació tan ben començada. ¡Quina satisfacció els dos amics de

veure's en la mateixa casa i les coses marxant tan bé! Però quan tot semblava més planer, vet aquí que el fill del senyor Sintès, envejós de l'èxit d'en Josepet, no podent fer res d'important contra en Josepet, que disfrutava d'un enorme prestigi a la casa, procurà per esplaiar la seva rancúnia,

Aventures de caça

Dibuixos d'En CORNET

(Acabament)

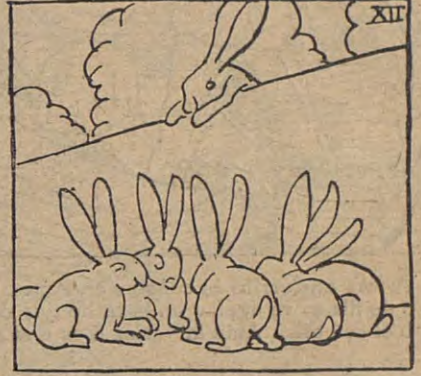
per En GUILLEM D'OLORÓ

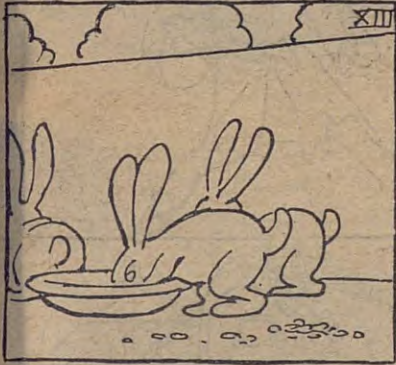
Aprofitant la fosca de la nit, en Rosegó sortí del cau i s'esmuí bosc avall en ce ca d'un lloc no tan castigat. On anava? Ni ell mateix ho sabia. A la matinada descobrí unes plantes desconegudes. Es trobava en

un hort de bròquils. La gana i l'instint heretat del seu pare Rau-Rau, l'impulsaren a menjar-ne. Però al cap de poc sorí el pagès amb l'escopeta i en Rosegó, sense esperar-lo, fugí saltant un marge.

A l'altre costat, oh, sorpresa! hi havia més de cinquanta conills que no sembaven pas espantats.
— I doncs, què feu? No teniu por?
— demanà en Rosegó.
— Por, de què?

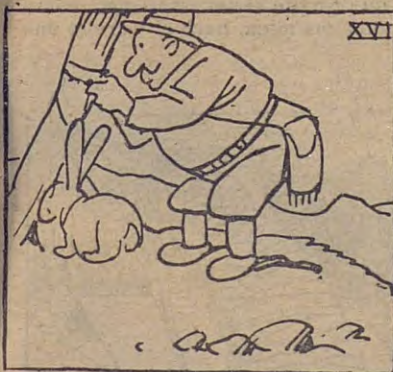
— De l'escopeta del pagès!
— I cal si aquell és el nostre amo. Ell ens cuida i ens peixa i ens neteja la casa!
— Ah, sí? Doncs aquí em quedo! — feu en Rosegó, satisfet.

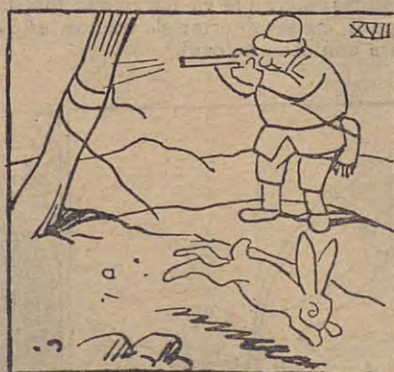
Durant uns quants dies, confós entre els conills casolans, visqué sense maldecaps, menjant fulles de col, segó i garrofes.
Però, heus aquí que Don Esteve Pancràs, al diumenge següent, sortí a

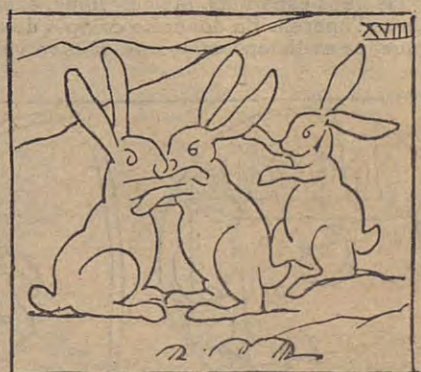
caçar decidit a no tornar sense res, i per això, abans de pujar al bosc, passà per aquella masia a comprar un conill.
Com que en Rosegó era el més aïrós i lleuger de la colla, el comprà

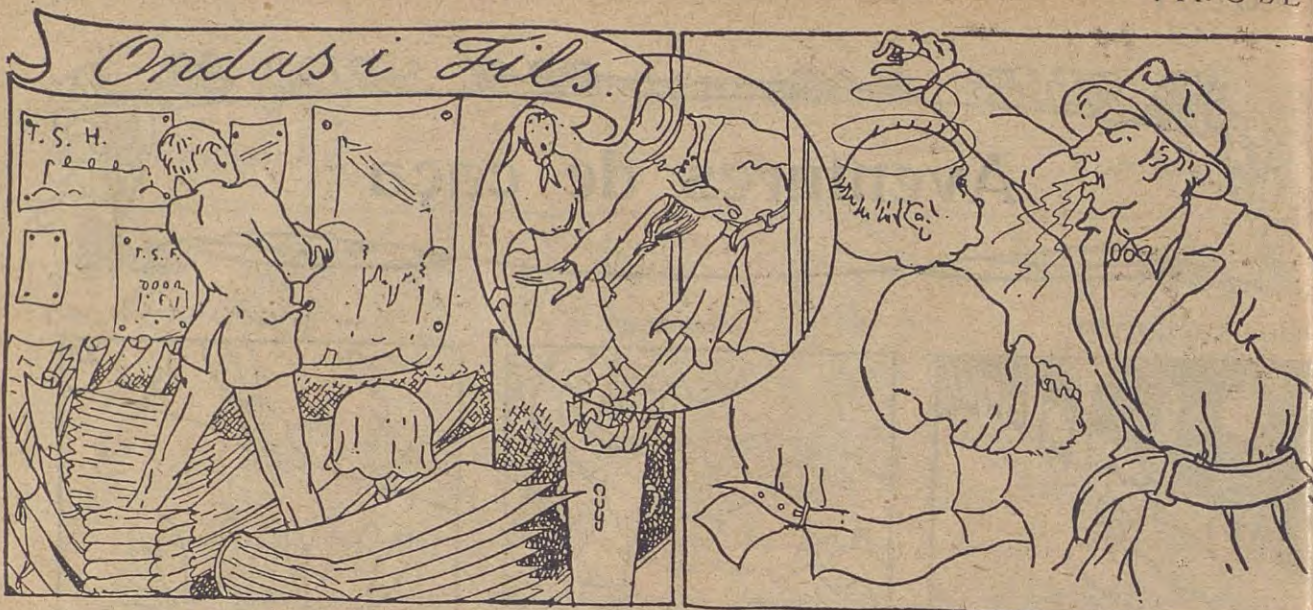
se l'endugué agafat pels orelles.
Muntanya amunt, travessaren el vedat, i arribaren al solei on en Rosegó havia nascut. Un cop allà, el senyor Esteve li lligà un cordi let al coll i el subjectà a un arbre. Després,

apartant-se un xic, apuntà bé, tirà i... Oh, fortuna! La perdigonada, en lloc de matar en Rosegó, trencà el cordill, i el nostre amic, botent com un desesperat, es ficà al primer cau que trobà que, per sort, era el d'en Rau-Rau i

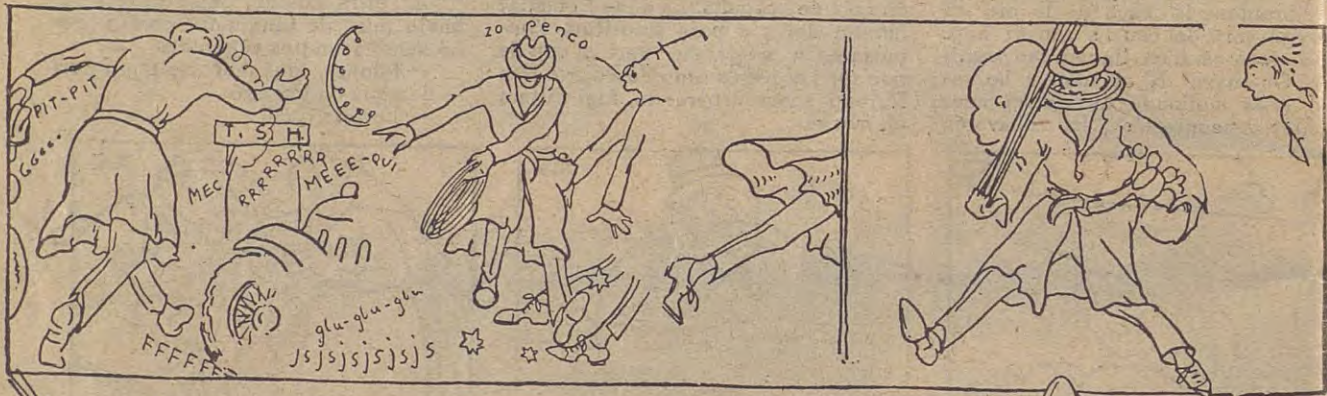

na Rasqueta, els seus pares estimats, els quals els rebieren amb abraçades i alguna estirada d'orelles.
I mai més no volgué en Rosegó córrer aventures i serà un brau conill com el seu pare, terror d'hortolans i desesperació de caçadors.

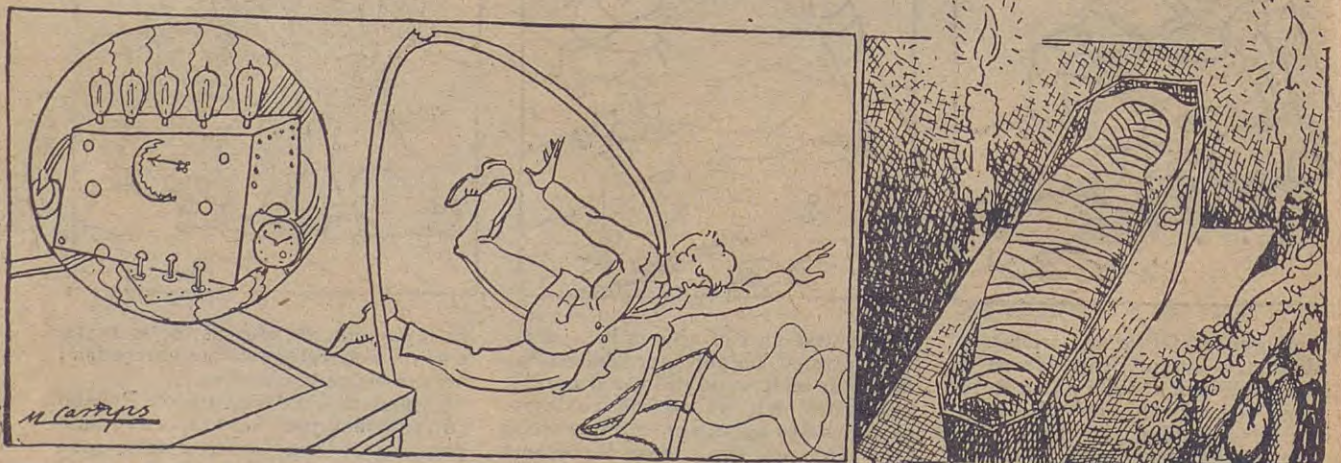

A tots ens arriba la *ceba* i a en Pepet, sastre per ofici i tip de fils es va agafar en la ràdio que contrastava tant amb el seu ofici. Amb la variació es:à el gust.

Aquell matí sortí de casa tot decidit amb el consentiment de la portera que el creia boig i ensopegà amb el carnisser del cantó que li diu: « Fins que no tingui el cap i el cos ple de ondes no paro.

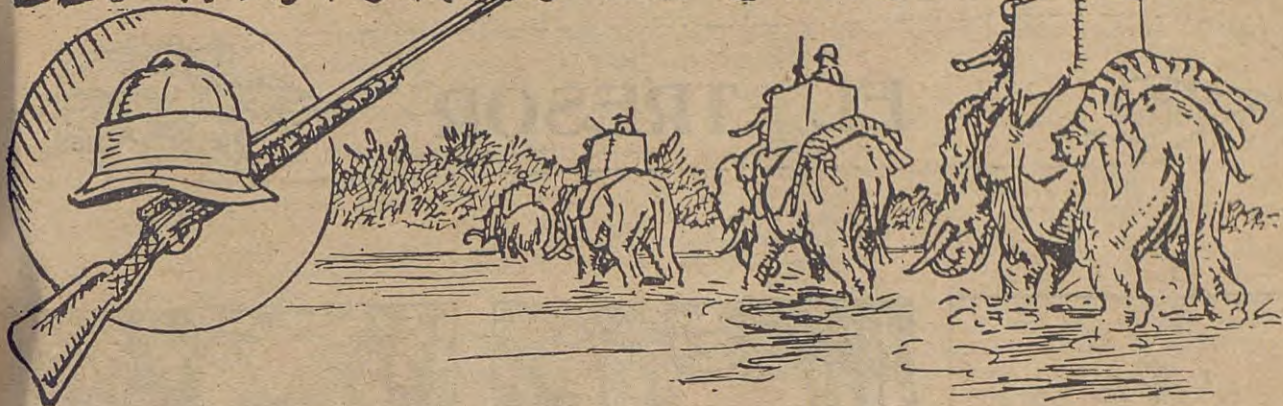

De frens espatllats, malediccions, ensopegades, etc., n'hi va haver per tots fins que tingué el necessari per construir-se l'aparell. En donar-se compte de el que li costava portar els trastos, es desanimà una mica, però el va refer una d'aquelles audicions callejeras. Estava vist, era una cosa colosal.

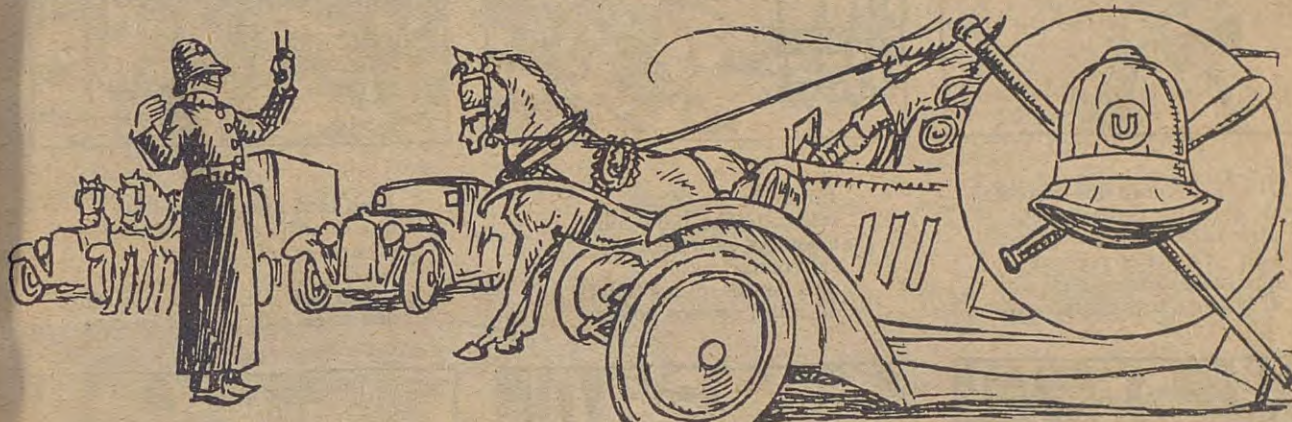

Per l'aparell? Poca cosa li va costar. Però ja ho deia ell que els fils el matarien! En posar l'antena va caure d'una casa de cinc pisos. I com una mòmia va acabar les aficions. I com ell desitjava, morí ple d'ondes, però morí ben ple de fils. Destins desgraciats!

LES HISTÒRIES DE L'ONCLE JOAN

Certes peces de vestir tenen un gran prestigi. Exemple: El xalacof. Si l'associeu a una Winchester, de seguit us vénen al pensament les caceres de l'Índia. I evoca una corrua d'elefants que travessa un ample riu bo i traginant caçadors anglesos en sengles cubells i els cadàvers d'uns quants tigres, pansits i flonjos com si fossin la pell sola.

En canvi, el xalacof associat a un bastó o a una porra, té la virtut de fer-vos pensar en la complicada circulació rodada de les grans ciutats, caòtica sense el ritme que aquests senzills aparells li saben imprimir. En aquest aspecte el xalacof té una força moral tan gran, que ha pogut imposar-se a tot el món. Ara en veureu la prova:

Un amic meu, gran naturalista, gens caçador, anà a l'Índia en viatge d'estudi. Com que era botànic i «qui mal no fa, mal no pensa», sovint cometia l'imprudència de sortir sense armes, amb un simple bastó de passeig.

Un dia, succeí allò que «on meys hi penses salta... el tigre» I el meu amic — com de costum — no portava més que el bastó i un xiulet de reglament per demanar auxili en cas de necessitat.. També portava xalacof

El meu amic, però, tenia gran serenitat. En veure el tigre—que ja el devorava anticipadament amb els ulls—aviat va prendre una resolució: Es quadrà, rígid, en una de les vores del camí; sonà dues vegades el xiulet..

.. alçà el bastó amb a mà dreta bo i fent-li al tigre, amb l'esquerra, signes de que ja podia passar, tal com podria haver-los fet el més encarcerat dels guardies urbans. I el tigre, obediènt, temeros d'entorpir la circulació, qui sap si de caure en una multa, passà. Havia acabat, com tothom, el prestigi del xalacof.

EL TRESOR

I
Don Pere, amb dos cistellets
va al bosc a cercar bolets
puix fa dies que ha plogut
i ell està ben convençut
que trobarà rovellons
al bosc en tots els recones.

II
En efecte, de seguit
mig cistell ja n'ha collit
i segueix entusiasmat
sa recerca i aviat
més de dos quilos té fets
de bells i grossos bolets.

III
Amb tant afany va collint
que quan ja el jorn va morint
encara segueix cercant
sense parar ni un instant
i amb tant d'encert ho va fent,
que ja els cull de cent en cent.

IV
Per fi és completament fosc
i resol sortir del bosc
però és més fàcil de dir
que de fè, una cosa així
i amb els cistells carregat
camina desorientat.

V
De sobte s'atura en sec
perquè ha vist a frec a frec
de l'arbre que té al davant
alguna cosa brillant.
Què és? què no serà,
això que tant veu, brillà?

VI
— De segur que és un tresor
exclama, batent-li el cor.
Llença de pressa els bolets
i n'omple els dos cistellets
d'aquella cosa lluent
que és de gran valor creient.

VII
Becquer
Tot anant-se'n va pensant
en els molts tresors que hi han
en els boscos enterrats
i que alguns afortunats
(com ara ell) els han hagut
i feliços han viscut.

VIII
Per fi del bosc ha sortit
i a casa corre amb delit
per mirar amb sa muller
aquell tresor que deu ser.
Truca i entra com el vent
i els cistells mira, impacient.

IX
I, sabeu què hi ha trobat?
Quatre talls de lluç passat.
Ja sap el més gamarús
que en la fosca brilla el lluç.
Don Pere pensa, abatut
en els bolets que ha perdut.

LA BEGUDA

Quan començà a veure serps i gripaus per les parets de la cambra, en Vinaixa conegué que havia arribat l'hora de la màxima saturació vínica. Realment, havia begut massa!

Preocupat pel seu estat d'inxicació alcohòlica, se'n anà a consultar el cèlebre doctor Mata, un veritable trumfo de l'art d'Hipòcrates.

El doctor el reconegué, li olorà la gorja, provà amb un llumí si s'encenia l'aire i després diagnosticà

— Si no deixa de beure, morirà.
— I si deixo de beure?
— També morirà... però trigarà més.

— Gaire més?
— Dos o tres anys.
— I per viure dos o tres anys més he de deixar-me morir de set! Jamai. Més m'estimo la vida curta, però regalada.

Evidentment, en Vinaixa era un epicuri de *tomo y lom*.

Prosseguí doncs algunes setmanes fent ses quotidianes visites múltiples als bars del barri i dels seus voltants fidel a la seva màxima de què tres vins fan seixanta i quatre, vuitanta. Però arribà dia que ell mateix hagué de reconèixer que allò no podia durar. Calia deixar de beure.

Ho provà. Passà tres dies sense ingerir ni un vaset de líquid. Amb heroica fermesa passà de llarg davant e s bars que més familiars li eren.

No pogué resistir-ho més, però. Al quart dia, la set el turmentava tant, que entrà a bure un aperitiu al bar primer, una cervesa al bar segon i una copa de l'eixut al bar tercer. Engegat així no parà fins que, com abans, tornà a casa pe' camí més tort.

Per sort, en Vinaixa tenia un veí que el volia bé i que compadit del seu estat deplorable, un dia l'anà a visitar.

— Amic Vinaixa, això s'ha d'acabar.

— Sí, ja m'ho va dir el metge, però és impossible. La set en tortura.

— Jo sé una beguda que és excel·lent per aquests casos. Apaga la set i no embriaga.

— De debò? Això és el que em convidria. I on la venen?

— El meu parent, en Pau Pagès, de Sant Cugat, en té un cup tot ple. Vols que demà hi anem a tastar-la?

— Per què no? Anem-hi

— Doncs a les nou del matí et vindré a cercar. Hi anirem tot passejant.

— Vols dir?

— Sí, home! Si d'aquí a Sant Cugat és an passeig. Carretera enllà falta gent!

— Entesos, doncs.

L'endemà era un dia de juny, calorós i xafegós com l'infern a l'hora del sol: Per la drecera del Tibidabo, en Vinaixa i el seu veí pujaven traient un pam de llengua, eixugant-se la suor amb la mànega i reposant de tros en tros sota l'ombra d'algun pi benefactor.

— Quan serem a la carena ja passarà fresca — deia el veí per animar-lo.

— Ja cal que sigui bona la beguda del teu parent perquè si no, no pagarà el tret de suor tant!

Sota el sol abrasador, entre la pols de la carretera i les ratxades de vent càlid carregat d'olor d'estepes escalfeïdes, arribaren a ple migdia al bonic poble de Sant Cugat.

En Pau Pagès el rebé amb els braços oberts.

— Què us porta per aquí? Caram, el meu cosí, quant de temps sense veure't.

— El cup, el cup! — reclamava en Vinaixa mort de set.

— De seguida hi anirem, — féu el veí. — Seu un moment a l'ombra perquè la beguda no et repringui.

— Què demana? — féu en Pau Pagès tot estranyat.

— Vina aquí al defora i t'ho explicaré.

Un moment després, els dos parents cridaven a en Vinaixa

— Vina que beuràs.

En Pau Pagès destapà una mena de cu que hi havia en un recó de l'entrada, hi baixà una galleda i en tragué un líquid clar i transparent, fresc com la rosada. N'omplí un bon got, que al moment restà glassat, i el presentà a l'assedegat Vinaixa.

Aquest se'l begué sense respirar.

— Que bo! En vull més!

I en begué un altre got ràpidament.

— Quina beguda més deliciosa! Posec-me'n un altre vas que l'aniré saborejant,

I entre glop i glop anà dient com qui recorda quelcom oblidat:

— Jo n'havia begut d'això, en altre temps quan jo era petit... però no recordo com se'n diu.

— Ja t'ho diré féu el seu veí. — Els químics en diuen H₂O i els apotecaris *Aqua pluvialis*.

— I nosaltres com en diem?

— Aigua de pluja. Això que sembla un cup és una cisterna.

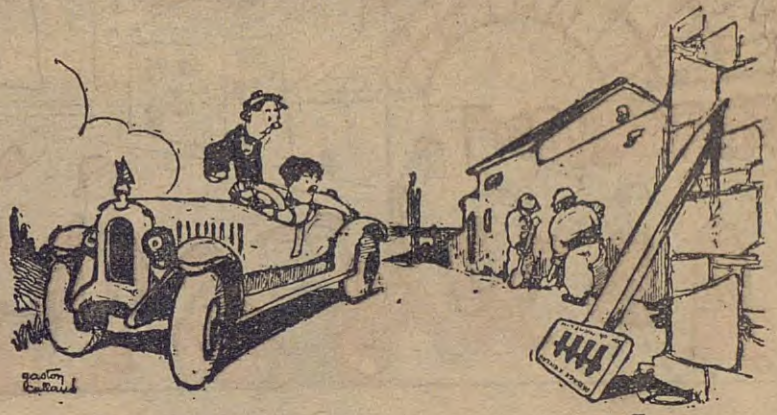
— Aigual M i no hauria dit que fos tan bona!

— Perquè mai no haves tingut set de debò!

— I m'hauré de resignar a una beguda seca?

— Si de l'aigua en dius beguda seca per què gastes paraigües quan plou?

I en Vinaixa restà convençut.

— Què vol dir aquest réto?
— Què d'aquí a una mica, la carretera travessa una línia de ferrocarril.
— Però per què està al revés?
— Deu ésser que el ferrocarril travessa la carretera.
(De *Pé e-Méle*)

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 713 - Josep Vià N.º 714 - Feiu Ribalta N.º 715 - Angelina Rais N.º 716 - Maria Torre

Redacció. Administració: Cardenal Casañas, 1
Impremta: Carrer de Mutaner, 44, Barcelona

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Qui al pagès vol enredà
és molt segur que rebrà.

Troben un carregament
de l'«Auca del Noi Dolent».

Les compren per poc diner
pensant bon negoci fer.

Però després s'han trobat
que ningú les ha comprat.

— Doncs, Balaga, què farem?
— Mira, a Vilagats anem.

— Escolteu, vilagatins,
venim aquí amb molt bons fins.

— Nostra Societat empren
de construir-vos un tren.

— Veniu a comprar accions
(els quadrets són els cupons).

Mes, ai, que un vilagatí
per excepció sap llegir.

I acaben tan malament
com l'«Auca del Noi Dolent».